

Girdim yerimə başımda qayğu,
Gördüm gecə bir qəribə uyğu:

Bir şəhrdəyəm ki, cümlə dəhri
Gəzsən, bulamazsan oylə şəhri;

Ləzzətli suyu, gözəl havası,
Var behcəti, zövqü, həm səfası;

Əhli bütün əhli-fəzlü insaf,
Hər mömini-pak, müsłimi-saf;

Şəhri-füzəla, diyari-irfan,
Mömin yatağı, qədim Şirvan.

Əlqissə, gəzib bu şəhri yekca,
Hər bir yerin eylədim tamaşa;

Gəzdikcə adam görünmür, ancaq
Bir səmtə vardı bir yığıncaq.

Vəqta ki, bu izdihamı gördüm,
Mən də o yerə qoşub yüyürdüm;

Baxdım ki, əzim bir cəməət,
Eyzən ürəfa, əvət, həqiqət!

Lakin nə üçündür işbu əhval? –
Sordum, birisi dedi bu minval:

“Rahi-mədəniyyəti tey etdik,
Bir şəxsi-əzizə yubley etdik”.

“Əhsən, - dedim, - ən gözəlcə bir şey,
Xaqani* üçün mü işbu yubley?

Ya seyyidi-paki-Zülfüqari*
Yad etdiz o şairi-diyari

Yoxsa Məlikov Həsənbəyi*-pir
Əlyövm olunur vətəndə təqdir?

Əkdikləri danələr göyərdi,
Bəh, bəh, necə dadlı meyvə verdi!

Yaxud, de görüm, müdiri-“Kəşkül”
Ünsizadə Səidi-məqul

Etdikləri ictihadə nisbət
Millətdən alır bu gündə qiymət?

Yainki o Seyyidi-Əzimi*
Şad etdiz o şairi-nədimi?

Yoxsa Qəniyev Məcidi* təbcil
Etmək səbəbincədir bu təşkil?

Məhmudbəyov ol Həbib* yoxsa,
Alqışladız ol ədibi yoxsa?

Yaxud, de görüm, müdiri-“Rəhbər”
Məhmudbəyəmi bu etinalər?”

“Lal ol, - dedi, - Zülfüqar kimdir?!
Xaqaniyi-namdar kimdir?!”

Kimdir Məlikov Həsənbəyi-pir?
Millət onu çoxdan etdi təkfir!

Kimdir, nəçindir o Ünsizadə?
Həp dinimizi verirdi badə!

Ya Seyyid Əzim kimdir, oğlan?
Bir şair idi yazırdı hədyan!

Məhmudu Həbib, ya Məcidin
Çəkmə adını o üç pəlidin!

Ömründə belə niyaz qılmaz,
Bunlar üçü də nəmaz qılmaz.

Yubleysdir bu, həba deyildir,
Var qiyməti, kəmbəha deyildir;

Hər elmi ufaq müəllim əsla
Layiq olamaz bu feyzə, illa.

Layiq belə yubleysə ziyadə
Əlhafiz əfəndi Şeyxzadə”.

İşbu sözü söyləyib də təkrar,

İstərdi edə bir az da göftar.

“Dinmə”, - dedim, - oldu qissə məfhum,
Rumi ki, dedin, qəziyyə məlum...”

.....

Dərpərdə olan rümuza qandım,
Bu halda xəbdən oyandım.

Gördüm bu rübaiyi mükərrər
Təbim ediyor dəmadəm əzbər:

Qanunu qəvaidi-təbiət
Qoymuş bu cəhanda boylə adət:

“İnsanlakı cəhldən ziyadə
Həqsizlər edərlər istifadə”.